

ชุด The Bodyguards

หัวข้อ จําหน่าย

เอชเจียทง 黑潔明 เซียน
แมน้อย แปด

Cookie

หัวใจไม่จ้านใจ ชุด The Bodyguards

เฮยเจียหมิง เขียน เม่นน้อย แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2558

พิมพ์ครั้งที่ 2 ตุลาคม 2558

《黑天使的情人保镖》Written by Hei Jie Ming (黑潔明 著)

Copyright © 2008 Homer Books & Records Inc.

Thai translation copyright © 2015 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-1684-8

ภาพประกอบปก atomixz

istock.com / kettaphoto

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

บทนำ

นอกห้องอากาศหนาวเย็น ราตรีมืดมิดเห็นบหนาว
ยังมีสิ่งก่อสร้างสูงใหญ่ตึกแล้วตึกเล่าที่ยืนตระหง่าน
ไม่ต่างจากลัตว์ประหลาด

คูหนึ่งยืนอยู่บนผนังระเบียงเหมือนลัตว์ในวงศ์
แมวตัวหนึ่งที่เปี่ยมด้วยทักษะในการรักษาสมดุลร่างกาย
ขณะทอดสายตามองเมืองที่ถูกปกคลุมด้วยม่านราตรีอย่าง
เหม่อลอย

จู่ๆ ก็มีกระแสลมแรงพัดมาวูบหนึ่งพาให้ร่างเธอ
โงนเงนเล็กน้อย สายตาเปลี่ยนจากมองตรงไปข้างหน้า
เป็นมองลงข้างล่าง

ถนนหนทางข้างล่างมีรถวิ่งผ่านไปมาสองสามคัน
ไฟถนนสีเหลืองหม่นให้ความสว่างแก่ถนนและทำให้

6 หัวขโมยจำนวนใจ

ทิวทัศน์ถูกข้อมกลายเป็นสี่เหลี่ยมหมดไปด้วย

ที่นั่นคือชั้นยี่สิบ แคก้าวไปข้างหน้าอีกก้าวเดียวก็จะ
ไม่เหลืออะไรเลย คู่หนึ่งคิด

ไม่มีความเจ็บปวด ไม่มีความรู้สึก ไม่มีเรื่องกลุ่มใจ
จริงหรือ

เป็นอย่างนี้จริงๆ หรือ

ที่นี่เป็นเมืองอันเยียบเย็น เมืองที่ก่อสร้างจาก
ก้อนอิฐซึ่งไร้เลือดเนื้อ

เธอเงยหน้ามองเมืองที่ยังคงสว่างไสวไปทั่วแม้จะ
เป็นตอนกลางคืนและถอนหายใจเบาๆ ในใจ

ความจริงเธอไม่เข้าใจนักว่าเธอมีชีวิตอยู่ไปเพื่ออะไร
กันแน่ ความหมายของชีวิตอยู่ที่ไหน และคุณค่าของชีวิต
ล่ะอยู่ที่ใด เธอเกิดมาบนโลกใบนี้เพื่ออะไร เธอเป็นความ
ผิดพลาดอย่างหนึ่งหรือเปล่า หรือวงค์ตระกูลของเธอทั้งหมด
คือความผิดพลาด

ความลับสน...เป็นสิ่งที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อสิบปีก่อน
ตอนเธอได้สัมผัสกับโลกภายนอก สิบปีที่ผ่านมานี้ความ
สงสัยในตัวเองของเธอหยั่งรากลึกลงทุกที สิ่งที่เธอทำมัน
ผิดใช่ไหม ความคิดที่ครอบครัวยุติพันธุ์ให้เธอมาตั้งแต่เด็ก
มันตรงกันข้ามกับโลกภายนอก

เธอซักจะลังเลและสงสัยในความคิดของวงค์ตระกูล

แต่เนื่องจากไม่มีใครให้คำตอบได้ ห้าปีก่อนเธอจึงหนีออกจากบ้านและหลบซ่อนตัว

แต่ไม่รู้เป็นเพราะนิสัยที่ปมเพาะมานานหลายปี หรือว่าสายเลือดเธอมียืนแบบนี้อยู่แต่กำเนิด แม้จะออกจากวงศ์ตระกูลมาแล้ว เธอก็ยังสลับพฤติกรรมแบบนั้นทิ้งไปไม่ได้

ขอเพียงเจอสิ่งของที่ทำให้เธอหลงใหล เธอจะรู้สึกค้นไม้ค้นมือและถูกยั่วเย้าเหมือนโดนยาพิษขึงงายังงั้น แต่...ตามวิถีของสังคมแล้ว เรื่องนี้ไม่ถูกต้อง! ทว่าทั้งที่รู้ว่าผิด เธอกลับอดไม่ได้ที่จะทำมัน ทำไมพี่สาวไม่เห็นเป็นเหมือนเธอเลย เธอผิดปกติใช่หรือเปล่า

ฉูหนึ่งพิจารณาสร้อยเพชรในมือที่ปลิวไปตามลม และทอประกายระยิบระยับอยู่ท่ามกลางความมืดมิดในตอนกลางคืนแล้วถอนหายใจอย่างหดหู่

เธอเป็นโรค...ชอบลักขโมยจริงๆ นั่นแหละ!

บทที่ ๑

ตอนเห็นบรรดาลุงๆ ป้าๆ ที่เพิ่งเดินเข้ามาในลิฟต์ ผ่านทางหน้าจอ ฉันหนึ่งยังไม่ค่อยเชื่อสายตาตัวเองนัก เธอรู้ว่าจะถูกคนในวงค์ตระกูลไม่ได้ แต่พอเห็นผู้อาวุโสเหล่านี้ตามมาหาถึงที่นี่จริงๆ ก็ยังทำเอาเธอประหลาดใจไม่น้อย

ห้าปีก่อนตอนเธอหนีออกจากบ้าน คนที่บ้านไม่ได้ ออกตามหาเธออย่างจริงจังเพราะพวกเขาไม่คิดว่าเธอจะหยุดพฤติกรรมชอบลักขโมยที่เป็นมาแต่กำเนิดได้ ขอแค่ได้เห็นรายงานข่าวว่าของล้ำค่าบางอย่างถูกขโมยไป หรือได้ยินว่ามีสมบัติหายากปรากฏขึ้นในตลาดมืด นั่นแสดงว่าแปดสิบถึงเก้าสิบเปอร์เซ็นต์เธอยังมีชีวิตอยู่ดี ดังนั้นผู้อาวุโสพวกนั้นจึงไม่เป็นห่วงเธอเท่าไร กลับเป็นห่วงผู้ดี

พี่สาวของเธอที่วิ่งโร่ไปเป็นบอดี้การ์ดซะมากกว่า

ด้วยเหตุนี้เอง พอฉู่หนึ่งเห็นบรรดาลุงป้าหน้าอาพวกนี้แล้วจึงเกิดกลางสังหรณ์ไม่ตีในใจ เธอรีบเปิดอุปกรณ์ดูดเสียง แล้วเสียงดังสนั่นของป้าก็กระจายผ่านลำโพงออกมาทันที

ฟังไปได้ไม่กี่คำ ฉู่หนึ่งก็น้ำซัดจนซัดไปกว่านี้ไม่ได้
อีก

ล้อเล่นอะไรกัน พวกเขาจะให้เธอกลับไปแต่งงาน? เข้าใจอะไรผิดหรือเปล่าเนี่ย นี่มันยุคสมัยไหนแล้วนะ ทำไมผู้อาวุโสพวกนั้นถึงได้มีความคิดพิลึกพิลั่นแบบนี้ได้

ฟังจากที่พวกเขาพูดไม่ใช่จะจับเธอกลับไปดูตัวนะ แต่หาบ้านสามีไว้ให้เธอเรียบร้อยแล้วต่างหาก และจะให้เธอกลับไป ‘แต่งงาน’ ทันที!

ฉู่หนึ่งปิดสวิทช์หน้าจอและหนีแทบจะในทันที คิดไม่ถึงว่ายังไปไม่ถึงประตูก็เห็นลูกบิดบนบานประตูถูกหมุนแล้ว

ไม่นะ ทำไมมา这么快ขนาดนี้ละ

ฉู่หนึ่งตกใจสะดุ้ง เธอไม่มีเวลาคิดมากอีกแล้วจึงตัดสินใจวิ่งไปที่ระเบียง ณ เดียวนั้นและกระโดดลงไปจากชั้นยี่สิบอย่างไม่ลังเล...

แน่นอนว่าเธอไม่ได้จะฆ่าตัวตาย!

10 หัวขโมยจำนนใจ

ตอนกระโดดลงไป คูหนึ่งจับผนังระเบียงไว้แล้ว บิดเอวพลิกตัว ก่อนจะกระโดดเข้าไปในระเบียงชั้นลิบแก้ว ด้วยท่วงท่างดงาม

นี่มันกลางวันแสดๆ เธอหวังแค่่าตอนนี้จะไม่มีใครบนท้องถนนยืนแหงนหน้ามองขึ้นมาบนท้องฟ้า ไม่งั้นผู้คนที่ต้องตื่นตกใจแน่

พอกระโดดเข้ามาในระเบียงชั้นลิบแก้วแล้ว อย่างแรกที่เธอทำคือตรวจสอบว่าในห้องมีคนหรือเปล่า แต่ก็เงียบสนิท ตอนนี้เป็นเวลาสิบโมงเช้า ปกติคนทำงานน่าจะไปทำงาน นักเรียนน่าจะไปโรงเรียน คูหนึ่งจึงไม่กังวลสักเท่าไร แต่รอบคอบไว้ก่อนย่อมดีกว่า เธอยังคงสำรวจไปทั่วห้องอย่างเงียบกริบ เมื่อมั่นใจว่าในห้องไม่มีคนแล้วจึงกลับไปแอบฟังความเคลื่อนไหวของชั้นบนที่ระเบียง

คูหนึ่งหมอบอยู่ตรงระเบียงและเงี่ยหูฟัง ผ่านไปครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียงดังลั่นของผู้อาวุธเหล่านั้น เธอรู้อยู่แล้วว่าลูกบิดประตูอันนั้นด้านทานพวกเขาไว้ไม่อยู่หรอก

"ให้ตายเถอะ เจ้าเด็กคนนี้นี่ไปได้อีกแล้ว!" เสียงทุ้มแบบนี้เป็นของคุณอา

"เมื่อกี้ไปหาดีดีก็เข้าไปก้าวหนึ่ง ตอนนี้นำหาหนิงหนิงก็เข้าไปอีก เป็นเพราะพวกคุณนั่นแหละ ทำอะไรอีตอาดยิตอาด!" น้ำเสียงหงุดหงิดโมโหของคุณป้าดังตามมา

คุณลุงได้ยินแล้วพูดเสียงขรึม "อย่าทะเลาะกัน
 อีกละย ด้านดีดีไม่เป็นไรหรอก ถึงยังไงเธอน่าจะติดต่อกับ
 ไปเจินเทียน อีกเดี๋ยวส่งคนไปถามดูก็ได้เรื่องแล้ว แต่
 หนึ่งหนึ่งออกจะยุ่งยากสักหน่อย เธอไปไหนมาไหน
 คนเดียวมาตลอด ตอนนี้หนีหายไปแล้ว จะตามตัวกลับมา
 คงยาก"

"เดี๋ยวนะ หนึ่งหนึ่งรู้ได้ไงว่าพวกเราจะมา ไม่แน่
 เธออาจจะออกไปแบบเดียวกับก็ได้ ฉันว่าพวกเรารออยู่ที่นี้
 ก่อนดีกว่า ต่อให้หนึ่งหนึ่งเพิ่งจะหนีออกไป แต่ข้าวของ
 ของเธอยังอยู่ครบ เธอต้องกลับมาเอาแน่ นี่เรียกว่าหนี
 ได้แค่ชั่วคราวเท่านั้น พวกเราเฝ้ารออยู่ที่นี้แหละ"

คุณน้ำผู้สุขุมเยือกเย็นมาตลอดเสนอความเห็น
 คนอื่นๆ คิดตามแล้วรู้สึกว่ามีเหตุผลจึงพยักหน้าเห็นด้วย
 ฉูหนึ่งที่อยู่ชั้นล่างได้ยินแล้วหน้าเปลี่ยนสีเล็กน้อย
 ยังไม่ทันใครจะทวงอะไรก็ได้ยินบรรดาผู้อาวุโสข้างบนเริ่ม
 บ่นว่ารังเล็กๆ ของเธอไม่มีทั้งเตียง เครื่องปรับอากาศ
 และโทรทัศน์ มีแต่ผนังสี่ด้านที่ว่างเปล่า จากนั้นคุณน้ำ
 ผู้มีน้ำหนักตัวมหาศาลก็เดินออกมาโทรทัศน์ที่ระเบียง
 สั่งให้คนส่งเฟอร์นิเจอร์กับเครื่องใช้ไฟฟ้าต่างๆ มาที่นี้

คุณน้ำควรจะลดน้ำหนักได้แล้วจริงๆ นะ ฉูหนึ่ง
 อดขยับตัวเข้าไปหลบในห้องไม่ได้ขณะที่สองตาแหงน

12 หัวขโมยจ่านใจ

มองขึ้นไปบนเพดานที่มีเศษฝุ่นร่วงลงมาเพราะได้รับแรง
สั่นสะเทือน

ดูว่าวันนี้พวกเขาคงจะพักอยู่ที่ชั้นบนจริงๆ เสียแล้ว
เธอหงุดหงิดเล็กน้อยเพราะตลอดหลายปีที่ผ่านมา
รังเล็ก ๆ แห่งนี้เรียกได้ว่าเป็นห้องพักห้องหนึ่งที่เธอชอบ
จึงไม่อยากทิ้งมันไปเลยจริงๆ

ที่แห่งนี้แม้จะไม่ได้อยู่ใจกลางเมือง แต่ก็นับว่าอยู่
ไม่ห่างจากเขตเมืองมากเกินไป จะว่าไปยังพอพูดได้ว่าอยู่
ใกล้ภูเขาและสายน้ำ ทิวทัศน์งดงามทีเดียว

ตัวห้องตั้งอยู่บนชั้นยี่สิบ ทัศนวิสัยดีมาก บวกกับ
ผู้พักอาศัยที่นี่ค่อนข้างเฉยชา ไม่ชอบยุ่งเรื่องชาวบ้านนัก
และไม่สนใจด้วยว่าคนข้างห้องที่ไม่รู้จักประกอบอาชีพอะไร
สำหรับคนอย่างเธอซึ่งหน้าตาพิ้นๆ รูปร่างธรรมดา
และไม่ดึงดูดสายตาผู้คนเท่าไรแล้วจึงนับว่าที่นี่เป็นที่ที่
'ขยับตัวได้อย่างอิสระ'

ความจริงเธอสงสัยว่าถึงแม้เธอจะไม่ขยับตัวออกไป
ไหนเลยเป็นเวลาสิบวันหรือครึ่งเดือนก็คงไม่มีใครสังเกตเห็น
ว่าเธอหายตัวไป นี่เป็นเหตุผลหลักที่ทำให้เธอเลือกย้าย
เข้ามาอยู่ที่นี้ในตอนแรก

แต่คราวนี้เอาไงดีละ ผู้อาวุโสพวกนี้จะรอเธออยู่
ข้างบน เห็นที่เธอคงอยู่ที่นี้ต่อไปไม่ได้แล้ว

ฉูหนิงหมอบอยู่ตรงระเบียงพลาจครุ่นคิด ตอนนี้อยู่ข้างล่างจะต้องเต็มไปด้วยหูดตาของตระกูลฉูแน่ อีกทั้งนี่ยังเป็นตอนกลางวัน ถ้าเธอลงไปจะต้องมีคนเห็นอย่างแน่นอน เห็นที่คงต้องรอให้ถึงตอนกลางคืนจึงจะหนีได้

ถึงอย่างไรตอนนี้ห้องนี้ก็ไม่มีใครอยู่ ต่อให้จะมีคนกลับมาก็คงเป็นตอนบ่ายโน่น อยู่ที่นี่ชั่วคราวไปก่อนแล้วกัน พอตัดสินใจได้แล้วเธอก็จึงหมุนตัวเดินเข้าไปในห้อง ตั้งใจจะสำรวจดูกิจวัตรประจำวันของคนในห้องนี้สักหน่อย

เมื่อก็ตอนเข้ามาฉูหนิงสำรวจดูแล้วว่ามีคนอยู่หรือเปล่าเท่านั้น คราวนี้จึงเป็นโอกาสให้เธอสำรวจดูอย่างละเอียด

ห้องพักนี้มีสองห้องนอนและสองห้องนั่งเล่น เธอเดินวนดูอีกรอบแล้วจึงมั่นใจว่าห้องพักนี้มีคนอาศัยอยู่เพียงคนเดียว แม้ในห้องนอนทั้งสองห้องล้วนมีเตียงตั้งอยู่แต่มีเพียงห้องเดียวที่มีของใช้ส่วนตัวและมีร่องรอยกิจกรรมของมนุษย์ แตกต่างจากอีกห้องที่ขาดกลิ่นอายของมนุษย์อย่างสิ้นเชิง

มีคนอาศัยอยู่เพียงคนเดียว และเมื่อดูจากเสื้อผ้ากับข้าวของเครื่องใช้แล้ว เจ้าของห้องน่าจะเป็นผู้ชาย

ฉูหนิงหยิบมีดโกนในห้องน้ำขึ้นมาวางทาบกับใบหน้า แล้วอดยกมูมปากขึ้นไม่ได้ คงไม่มีผู้หญิงคนไหนใช้มีดโกนสำหรับผู้ชายแบบนี้มาโกนขนขาหรือคิ้ว

14 หัวขโมยจ่านใจ

เธอวางมิดโกนกลับเข้าที่ หางตาเหลือบไปเห็น
อ่างอาบน้ำสีฟ้าอ่างใหญ่ที่สั่งทำพิเศษ ทำให้อดไม่ได้ต้อง
ก้าวเข้าไปพิจารณาดูอย่างละเอียด

อ่างอาบน้ำอ่างเบ้อเริ่มเลย เธอเข้าไปนอนราบอยู่
ในนั้นได้เลยนะเนี่ย ดูท่าผู้ชายคนนี้น่าจะสูงใหญ่ทีเดียว
ทั้งยัง...ชอบอาบน้ำมาก

พอออกมาจากห้องน้ำ เธอเดินเข้าไปในห้องนอน
ที่ถูกใช้งาน สิ่งแรกที่เข้าสู่สายตาคือเตียงหลังใหญ่สีขาว
สะอาดที่ดูแล้วน่าจะนอนสบายมาก เห็นแล้วอยากนอนจัง...

ไม่ได้! คู่หนึ่งสะบัดหัวไปมาปลุกตัวเองให้กระปรี้
กระเปร่า เธอต้องสำรวจดูก่อนว่าปกติแล้วผู้ชายคนนี้จะ
กลับมาก็โงง

เธอเดินไปที่โต๊ะเขียนหนังสือข้างเตียง พลิกดูของ
บนโต๊ะเพื่อหาว่าผู้ชายคนนี้มีนิสัยชอบจดบันทึกตารางชีวิต
ประจำวันหรือเปล่า

ไม่มีแฮะ ดูท่าถ้าเขาไม่ได้เขียนก็คงพกตารางนั้น
ติดตัวไปด้วย

แล้วในคอมพิวเตอร์ล่ะ เธอเลิกคิ้วและเปิดเครื่อง
คอมพิวเตอร์ จากนั้นคลิกเลือกปฏิทินของเขา

บิงโก! คู่หนึ่งมองข้อมูลที่เบียดแน่นเต็มหน้าจอ
รอยยิ้มบนใบหน้าขยายกว้างขึ้น และเมื่อเธอพบว่าหมู่

ผู้ชายคนนี้ไม่ได้กลับบ้าน รอยยิ้มของเธอก็ยิ่งกว้างกว่าเดิม
 ฉับพลันแสงสะท้อนจุดหนึ่งดึงดูดความสนใจจากฉู่หนิง
 เธอมองวัตถุข้างเครื่องคอมพิวเตอร์ที่สะท้อนแสงแดด มัน
 คือกรอบรูปอันหนึ่ง

ดูท่าเธอคงมีโอกาสดูเห็นโฉมหน้าเจ้าของห้องแล้ว
 ฉู่หนิงยื่นมือไปหยิบกรอบรูปนั้นมาแล้วเพ่งมอง แต่
 กลับเห็นว่าคนในรูปเป็นผู้หญิงไม่ใช่ผู้ชาย แฟนเจ้าของ
 ห้องงั้นหรือ

เธอมองผู้หญิงในรูปอย่างละเอียด เอ๋? ทำไม
 สาวสวยผมยาวโบหน้าเฉยชาคนนี้ถึงดูคุ้นๆ นะ เหมือน
 เธอจะเคยเจอที่ไหนมาก่อน

ฉู่หนิงเอียงคอขบคิด แต่ก็คิดไม่ออก
 ช่างเถอะ จะสนใจทำไมว่าผู้หญิงในรูปเป็นใคร ขอเพียง
 ไม่สร้างความเดือดร้อนให้เธอก็พอแล้ว ฉู่หนิงยกไหล่
 พลังวาทกรรมกลับไปคืนที่เดิม

ในเมื่อช่วงนี้ผู้ชายคนนี้จะยังไม่กลับมา งั้นเธอ
 ก็ยินดีหลบซ่อนตัวอยู่ที่นั่นอีกหลายๆ วัน

โบราณว่า 'ที่ที่อันตรายที่สุดคือที่ที่ปลอดภัยที่สุด!'
 ผู้อาวุโสที่อยู่ชั้นบนจะต้องคิดไม่ถึงแน่ๆ ว่าเธอซ่อนตัวอยู่
 ข้างล่างพวกเขา呢เอง

สวรรค์เข้าข้างเธอจริงๆ เลย! ถ้าเจ้าของห้องไปทำงาน

16 หัวขโมยจ่านใจ

ที่ห้องกงเป็นเวลาสองอาทิตย์ตามที่เขียนไว้ในปฏิทินจริง เธอยอมสามารถหลบอยู่ที่นี้จนกว่าพวกเขาจะจากไปได้

ผู้อาวุโสพวกนั้นไม่ยอมเสียเวลานานขนาดนั้นหรือกรอให้พวกเขาจากไปเธอก็กลับไปได้แล้ว พอคิดว่าจะไม่ต้องสละรังเล็กข้างบนนั้นแล้ว จิตใจของฉูหนิงจึงผ่อนคลายลงมาก พอรู้สึกผ่อนคลายเธอก็อยากนอน

เธอปิดเครื่องคอมพิวเตอร์ หมุนตัวไปหาเตียงหลังใหญ่ที่นุ่มสบายสุดๆ หลังจากนั้นแล้วเธอรอยยิ้มแห่งความสุขออกมา

เธอหลุดเข้าไปในผ้าห่มสีขาวอย่างเบิกบานและพ่นลมหายใจ

ฟูว์ ตีจิง...

กว่าจะตื่นมาอีกที่พระจันทร์ก็ลอยขึ้นกลางท้องฟ้าแล้ว สาเหตุที่เธอตื่น หนึ่งเพราะความเคยชินของนาฬิกาชีวิต และสองเพราะเธอหิว

ฉูหนิงบิดขี้เกียจและหาวออกมาก่อนจะเดินไปหน้าตู้เสื้อผ้าอย่างใจเย็น เธอดึงลิ้นชักด้านล่างออกมาค้นหาและพบผ้าขนหนูผืนใหม่หลายผืนกับแปรงสีฟันตามคาด เธอหยิบอุปกรณ์ล้างหน้าแปรงฟันชุดใหม่แล้วเดินทอดน่องต่อไปยังห้องน้ำเพื่อล้างหน้าแปรงฟัน

เป็นอย่างไรที่เธอคาดเดาไว้ไม่ผิด เจ้าของห้องนี้
เจ้าระเบียบสุดๆ ทำอะไรเถรตรงไม่ยืดหยุ่น เธอรู้สึกตั้งแต่
เมื่อเข้าตอнокก้าวเข้ามาในห้องแล้ว ตอนนี้อย่างมั่นใจกว่าเดิม

เขาจะเตรียมอุปกรณ์ล้างหน้าแปรงฟันสำรองไว้
เสื้อผ้าจะพับหรือแขวนเก็บไว้อย่างเรียบร้อย ยาสีฟันจะต้อง
บีบจากด้านล่างหลอดขึ้นมาเสมอ จากนั้นม้วนหลอดยาสีฟัน
ที่ถูกบีบจนแบนแล้วขึ้นมาด้านบน เฟอร์นิเจอร์และข้าวของ
ทุกอย่างถูกจัดวางอย่างเป็นระเบียบ ทำให้ห้องพักนี้
ดูสะอาดสะอ้านปราศจากไรฝุ่น

ดีไม่ดีผู้ชายคนนี้อาจเป็นโรครักความสะอาด

ฉูหนึ่งล้างหน้าแปรงฟันเสร็จแล้วเดินไปหาของกิน
ในห้องครัว

ในตู้เย็นไม่มีอาหารเลย เหลือไขอยู่ครึ่งกล่องเท่านั้น
แต่อาหารแห้งชั้นดีมากมายที่อัดแน่นอยู่ในตู้เก็บของกลับ
ทำเอาเธอสะดุ้ง

เห็ดหอมแห้ง ดอกไม้จีนแห้ง สาหร่ายคอมบุแห้ง
สาหร่ายโนริแห้ง พุทราจีน เก๋ากี้ และสมุนไพรรจีนอีกจำนวน
หนึ่ง ยังมีเบะหมี่ แป้งประกอบอาหารอีกหลายห่อ และ
ข้าวสารอีกถุงเบ้อเริ่ม

บ้าชะมัด! มีชาวบ้านที่โหดตุนอาหารแห้งเป็นถุงๆ
ไว้ในบ้านแบบนี้บ้าง เขากลัวจะเกิดภาวะข้าวยากมากแพง

18 หัวขโมยจ่านใจ

หรือไงนะ

ที่หน้าแปลกคือในห้องครัวแทบจะมีครบทุกอย่าง แต่กลับขาดอาหารกระป๋องกับบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป

คุณหญิงจ้องสิ่งของที่อัดแน่นอยู่เต็มตู้ จู่ๆ ก็พลันรู้สึกว่าคุณเองโง่งง ความจริงลองคิดดูให้ดีแล้วไม่แปลกเลยสักนิด ดูทำผู้ชายคนนี้จะป็นพวกบูชาแนวคิดอาหารจากธรรมชาติ ถ้าไม่ใช่บรรพบุรุษที่ระบุงบารุงโดยระบบสัญญาภาคก็เป็นตัวหนังสือที่พิมพ์มาจากธรรมชาติ ร้อยเปอร์เซ็นต์ปราศจากสารปรุงแต่ง

"พิลึกกึกก็จริงๆ!"

คุณหญิงพิมพ์และหยิบบะหมี่ห่อหนึ่งออกมาอย่างไม่เต็มใจนัก ต้มน้ำให้เดือดแล้วใส่บะหมี่ลงไป จากนั้นเติมไข่แล้วใส่เครื่องปรุงก่อนจะยกหม้อขึ้น แม้แต่เกลือยังเป็นเกลือโซเดียมต่ำ ทำให้เธออดเหลืออกตาไม่ได้

คงได้แต่หยวนกิมไปก่อน ไม่งั้นจะทำไถ่ได้ละ นี่เป็นอาหารมื้อที่เรียบง่ายที่สุดในรอบครึ่งปีที่ผ่านมาของเธอเลยที่เดียว ดูทำเธอจะต้องลักลอบขนอาหารขยะจากข้างนอกกลับเข้ามาซะแล้ว ไม่งั้นสองอาทิตย์ต่อจากนี้เธอเตรียมตัวพอมจนเหลือแต่หนังหุ้มกระดูกได้เลย

พอเธอจะล้างชามถึงพบว่าแม้แต่ถ้วยล้างจานก็ไม่มี เจ้าของห้องใช้แบ่งถ้วยเหลืองในการทำความสะดวก

เครื่องครัว

สววรรค์ คนประหลาดพรรคนี้ไพล่มาจากไหนกันเนี่ย!?

คูหนึ่งจึงถูกแบ่งถั่วเหลืองถุนั้น รู้สึกหนึ่งศิระชะ
ซาหนีบ

เธอล้างชามอย่างรีบร้อน รู้สึกโชคดีที่ตัวเองไม่รู้จัก
เจ้าของห้อง เพราะเขาจะต้องเต็มไปด้วยกฎระเบียบเป็น
กระบวนงแน่ และสิ่งที่เธอไม่ต้องการที่สุดในยามนี้คือการ
ทำตามกฎเกณฑ์

หลังเก็บข้าวของในครัวกลับเข้าที่เดิมแล้ว คูหนึ่ง
วิ่งกลับไปห้องนอนและหยิบกล้องดูดาวที่เธอพบเมื่อกี
ออกมา จากนั้นหาเทปขาวและกระดาษสีเข้ม พันกระดาษ
เข้ากับกล้องดูดาวในแนวตั้งแล้วใช้เทปขาวติดยึดไว้
ทำอย่างนี้เพื่อป้องกันแสงสะท้อน จากนั้นเธอก็แบก
กล้องดูดาวไปที่ระเบียงและตั้งมันขึ้นเพื่อแอบดูสถานการณ์
ข้างล่าง

ตามคาด ด้านซ้าย ด้านขวา และตรงกลางของถนน
ฝั่งตรงข้ามมีรถสามคันที่ภายในมีจุดสีแดงของประกายไฟ
อยู่ มองปราดเดียวก็รู้แล้วว่ามีคนกำลังสูบบุหรี่อยู่ในรถ
เธอปรับเลนส์อีกครั้งและเห็นว่าบนพื้นรถตรงที่นั่งข้าง
คนขับมีก้นบุหรี่หลายอันที่ดับแล้วทิ้งอยู่

ประจวบเหมาะที่จังหวะนี้มีชายคนหนึ่งถือข้าวกล่อง

20 หัวขโมยจ่านใจ

เดินเข้ามา เขากวาดตามองรอบด้านอย่างแนบเนียน พอเห็นว่าไม่มีใครสังเกตเห็นก็เดินไปด้านข้างรถเหล่านั้นแล้ว แจกจ่ายข้าวกล่อง

พวกคนที่น่าสงสาร พวกเขาคงเฝ้ามาตลอดทั้งวันแล้ว จู่ๆ ก็มีเสียงหัวเราะดังมาจากชั้นบน เธอตั้งใจฟังให้ดี ที่แท้ผู้อาวุโสพวกนั้นกำลังดูทีวีกันอยู่
หึ วันนี้แคว้นแรก พวกเขายังผ่อนคลายสบายใจได้ แต่รออีกสองวันคงสนุกแน่

ทว่าพวกคนที่อยู่ข้างล่างคอยเฝ้าอย่างแน่นหนา เข้มงวดปานนั้น ถ้าคิดจะออกไปลักลอบขนอาหารกลับมา เธอจะใช้เส้นทางข้างล่างไม่ได้ แต่ตอนนี้เธอไม่มีเครื่องมือ เครื่องมือหากินติดตัวอยู่เลย การไต่ผนังเดินบนหลังคา ออกจะยากอยู่สักหน่อย

ฉูหนิงเก็บกล่องดูดาวและแบกมันกลับไปไว้ที่เดิม เหลียวมองไปรอบห้องรับแขกก็ไม่เห็นว่าจะหยิบฉวยอะไรมาใช้ประโยชน์ได้ จึงได้แต่กลับเข้าไปในห้องนอนอีกครั้ง

พอเธอเห็นตู้เสื้อผ้า ดวงตาพลันเปล่งประกาย พวกเขาคอยจับตาดูคนที่กลับเข้ามา แต่ไม่ได้สังเกตเห็นที่เดินออกไปจากอาคารหลังใหญ่แห่งนี้ เธอแค่สวมชุดสุทของเขแล้วปลอมตัวเป็นผู้ชายก็สามารถเดินออกไปซื้อของได้อย่างเปิดเผยแล้ว

การแปลงโฉมเป็นหนึ่งในวิชาบังคับของการเป็นโจร
ขอแค่มีเสื้อผ้า เรื่องอื่นล้วนแก้ไขได้ไม่ยาก

ตอนนี้มีปัญหาแค่เรื่องเดียว ไส้ของผู้ชายคนนี้ใหญ่
ไปหน่อย เธอต้องลงมือแก้ไขขนาดแขนเสื้อและขากางเกงเขา
โชคดีที่นี่ก็เป็นส่วนหนึ่งของการแปลงโฉมเหมือนกัน เธอ
จึงเคยจำเรียนมาก่อน

ผู้ชายจุกจิกเจ้าระเบียบอย่างเขาจะต้องมีเข็มกับ
ด้ายแน่นอน คุณหนึ่งสำรวจจุดลินชักของตุ้เสื้อผ้าอีกครั้ง เธอ
ไม่แปลกใจเลยเมื่อเห็นกล่องที่เต็มไปด้วยเข็มกับด้ายและ
กรรไกรตัดผ้า ถ้าหาไม่เจอสิ่น่าแปลก

เธอแก้ชุดสูทตัวนั้นอย่างรวดเร็ว จงใจใส่เสื้อตัวใน
ซ้อนไว้หลายๆ ตัว จากนั้นค่อยสวมทับด้วยเสื้อเชิ้ตสีขาว
แล้วตามด้วยเสื้อสูท ผูกเนกไท ก่อนจะตัดปอยผมกระจุก
เล็กๆ มาติดไว้เหนือริมฝีปากทำเป็นหนวด ประกอบกับ
ทรงผมของเธอที่ตัดสั้นกุดอยู่แล้ว หากยืนอยู่กลาง
แสงสลัวเธอจะดูเหมือนผู้ชายเตี้ยลำคนหนึ่ง

คุณหนึ่งยื่นสองกระจกอยู่เนิ่นนาน เมื่อมั่นใจว่า
ไม่มีปัญหาแล้วก็ลงไปซื้อหาของกินข้างล่างอย่างเบิกบานใจ

พอลงมาถึงข้างล่าง เธอยังอุตสาหะตั้งใจทำกุญแจ
หล่นที่หน้าประตูใหญ่แล้ววานคนข้างๆ ช่วยหยิบให้เพื่อ
ให้คนที่เฝ้ายามอยู่จดจำ 'ผู้ชาย' ที่เดินออกมาจากอาคาร

22 หัวขโมยจำนนใจ

ใหญ่หลังนี้ได้อย่างแม่นยำ

พอเธอหิวอาหารขยะถุน้อยถุนใหญ่กลับมา คนพวกนั้นเพียงแค่ปรายตามองเธอแวบหนึ่ง ครั้นมั่นใจว่าเธอเป็นผู้พิทักษ์ที่เพิ่งเดินออกมาจากอาคารเมื่อ همینแล้ว ก็หันกลับไปเฝ้ามองถนนต่อ

ฮ่าๆ คิดจะจับตัวเธอหรือ ซาติน้ำตอปปายๆ เกอะ!

หลายวันนี้ถือเป็นวันหยุดพักผ่อนที่ได้มาโดยไม่คาดฝัน

คู่มือหนึ่งเลือกหนังสือเล่มหนึ่งมาจากตู้หนังสือของผู้ชายเจ้าระเบียบคนนั้นอย่างสบายอารมณ์แล้วพลิกอ่านบนเตียง

ตอนอ่านเล่มแรกเธอยังไม่รู้สึกว่ามีอะไรผิดปกติ ตอนอ่านเล่มที่สองเธอเริ่มสงสัย พอพลิกเล่มที่สามออกดูเธอก็อดเลิ่กิ้วสูงไม่ได้ เธอพลิกดูอีกหลายเล่มอย่างอดใจไม่อยู่ เห็นหนังสือแต่ละเล่มล้วนมีบางอย่างที่เหมือนกัน

พระเจ้าช่วย เขาขีดเส้นใต้สีแดงและจดบันทึกสั้นๆ ไว้ในหนังสือทุกเล่ม! ไม่เว้นแม้กระทั่งในนิตยสาร!

คนคนนั้นช่าง...พิลึกอย่างถึงที่สุด

หนังสือแต่ละเล่มเต็มไปด้วยตัวหนังสือสีแดง

เบียดกันแน่น ทำเอาเธอเมื่อยยากจะอ่านแต่ก็ทนอ่านต่อไปไม่ไหว ได้แต่ถอดใจและยัดหนังสือทั้งหมดกลับคืนเข้าไปในตู้ แต่จะว่าไปลายมือเขาสวยมาก

ฉูหนึ่งก็ลืงไปลืงมาบนเตียงอย่างเซ็งๆ เธออาศัยอยู่ที่นี่มาหลายวันแล้ว ยิ่งนานวันก็ยิ่งประหลาดใจในตัวเจ้าของห้อง

แม้เธอจะรู้สึกถึงความละเอียดรอบคอบในทุกๆ เรื่องของเขาช่างไร้สาระ แต่กลับตระหนักว่าผู้ชายคนนี้ใช้ชีวิตอย่างจริงจังมาก เปรียบเทียบกับเขาแล้วดูเหมือนเธอจะใช้ชีวิตเหลวไหลเกินไป

เธอเป็นนักโจรกรรม พ่อของเธอก็เป็นนักโจรกรรม แม่แม่จะไม่ใช้ แต่ก่อนแต่งงานแม่ชายของโจรเป็นอาชีพความจริงแล้วตระกูลฉูเป็นตระกูลของนักโจรกรรม

และเธอช่างโชคร้ายเหลือเกินที่ เป็นผู้สืบทอดในรุ่นนี้

เธอกับฉูที่ถูกครอบครัวจับแยกกันอบรมเลี้ยงดูตั้งแต่ตอนเธออายุเจ็ดขวบ เธอแปลกใจมาตลอดว่าทำไมฉูถึงออกไปเรียนหนังสือและเที่ยวเล่นข้างนอกได้ แต่เธอทำไม่ได้ เธอต้องฝึกฝนและทำการบ้านตามที่บรรดาผู้อาวุโสกำหนดให้อยู่เสมอ

ภายหลังจึงรู้ว่าเป็นเพราะทุกคนคิดว่าเธอค่อนข้างมี

24 หัวขโมยจำนนใจ

พรสวรรค์ในการเป็นโจร แต่คู่มือไม่มี พออายุมากขึ้น คู่มือที่แสดงออกถึงคุณธรรมอันแรงกล้าและถึงขั้นอยากจะไปเป็นตำรวจด้วยซ้ำ ทำให้วงจรตระกูลเกิดความโกลาหลุ่นวายอยู่พักหนึ่ง ภายหลังเมื่อผ่านการโต้เถียงหลายต่อหลายครั้งแล้ว ต่างฝ่ายต่างยอมถอยก้าวหนึ่ง คู่มือจึงไปเป็นบอดีการ์ด

เรื่องคู่มือที่อยากเป็นตำรวจเป็นครั้งแรกที่ทำให้คู่มือหนึ่งรู้ว่าที่แท้การโจรกรรมไม่ใช่อาชีพที่ถูกต้อง!

เธอไม่เคยคิดเลยว่าการเข้าไปหยิบขโมยสิ่งของในบ้านคนอื่นเป็นเรื่องผิด เพราะก่อนเข้าเรียนชั้นมัธยมปลาย เธอไม่เคยออกจากบ้านมาก่อน บรรดาผู้อาวุโสปิดกั้นไม่ให้เธอได้สัมผัสกับโลกภายนอกอย่างมีชั้นเชิง เธอไม่ได้เรียนหนังสือด้วยเช่นกัน ความรู้ทั้งหมดล้วนมาจากการถ่ายทอดของลุงป้าน้าอาในวงศ์ตระกูล

เธอได้เรียนทุกอย่างที่จำเป็นต่ออาชีพนี้ ความรู้บางอย่างมีระดับลึกซึ้งกว่าวิชาที่สอนในโรงเรียนเยอะ และยังมีอีกหลายอย่างที่ไม่ได้รับการยอมรับจากโลกภายนอกแน่นอนว่าเรื่องนี้เธอก็เพิ่งรู้หลังจากได้สัมผัสกับผู้คนในโลกภายนอกเช่นกัน

พวกเขาอบรมสั่งสอนเธอทุกอย่าง ส่วนเธอเองก็ซึมซับวิชาความรู้ทุกอย่างนั้นเข้าไปเหมือนฟองน้ำ แต่บรรดาผู้อาวุโสลืมสอนเธอเรื่องหนึ่ง...พวกเขาลืมบอกเธอ

ว่าในสายตาของคนอื่น หัวขโมยเป็นคนผิด

ทว่าพอเธอตื่นตระหนกและไปคาดคั้นคำตอบเข้ากับพ่อ เขากลับตอบด้วยน้ำเสียงสบายๆ ว่า 'เรื่องผิดชอบชั่วดีที่ว่า ลูกต้องไปหาคำตอบด้วยตัวเอง'

คำตอบอะไร? เธอไม่รู้ คำตอบนี้เธอหามาสิบปีแล้ว ยังไม่รู้เลยว่าอันไหนคือคำตอบที่ถูกต้อง

ฉูหนิงจ้องเพดานพลาญครุ่นคิด บางทีอาจไม่มีคำตอบที่ถูกต้องก็ได้ เธอแค่กำลังเสียเวลาเปล่าเท่านั้นแหละ

จวนจนกระทั่งตอนนี้ เธอยังฟันธงไม่ได้เลยว่าแนวคิดของวงศ์ตระกูลนั้นผิดหรือถูก

ฉูหนิงยังจำได้ว่าหลายปีก่อนตอนเธอออกโรงเรียนครั้งแรก เธอกับพ่อปล้นสร้อยเพชรสีน้ำเงินที่มีมูลค่านับสิบล้านมาได้อย่างง่ายดาย พ่อเอาสร้อยเส้นนั้นไปมอบให้ภรรยาอย่างตื่นเต็นยินดี แม่เองก็รับไว้อย่างดีอกดีใจ แต่เธอไม่เคยเห็นแม่สวมใส่มันเลย จนกระทั่งหนึ่งปีให้หลัง เธอเห็นสร้อยเส้นนั้นในงานประมูลซัทเทปัส ถึงได้รู้ว่ามันถูกเปลี่ยนมือไปตั้งแต่คืนนั้นแล้ว เงินที่ได้รับมาครึ่งหนึ่งถูกโอนเข้าบัญชีของสภากาชาดระหว่างประเทศ ส่วนอีกครึ่งหนึ่งเข้ากระเป๋าแม่

ภายหลังเธอจึงรู้จักฉูจวินของตระกูลฉู ชื่อหนึ่งไม่ปล้นคนจน ชื่อสองไม่ขโมยของจากครอบครัวที่มีการสูญเสีย

26 หัวขโมยจำนนใจ

ข้อสามยึดหลักการช่วยเหลือผู้อื่นเป็นความสุข

เธอไม่รู้ว่าบรรพบุรุษต้นตระกูลของเธอที่ตายไปแล้ว เมื่อแปดร้อยปีก่อนเป็นใคร แต่กฎข้อสุดท้ายที่เขาบัญญัติขึ้นเป็นสิ่งที่เธอไม่รู้จะทำตามได้อย่างไร

อะไรคือ ‘การช่วยเหลือผู้อื่นเป็นความสุข’ ขโมยของของคนหนึ่งไปช่วยเหลือคนอื่นอีกคน การช่วยเหลือแบบนี้คือความสุขหรือ ในเมื่ออีกคนที่สูญเสียยอมเป็นทุกข์ทำแบบนี้ไม่ถูกต้อง พอเธอคิดได้แบบนี้ก็จะคิดถึงคนอื่นกลุ่มที่กำพร้ายากจนและไร้ที่พึ่ง และที่สำคัญที่สุดคือ... เธอไม่สามารถควบคุมนิสัยชอบลักขโมยของตัวเองได้

ตอนนี้เธอทำได้แค่พยายามไม่ขโมยของที่มีความสำคัญกับคนอื่นมาก เป้าหมายส่วนใหญ่ที่เธอลงมือจะเป็นคนรวยที่สามารถแบกรับความสูญเสียได้ หลังจากนั้นเธอจะโน้มน้าวตัวเองว่ากำลังทำความดี

สองตาของฉู่หนึ่งมองไปข้างหน้าอย่างว่างเปล่า แม้ว่าสำหรับคนนอกแล้ว เหตุผลนี้ยังคงไม่เพียงพออยู่ดี

ไปเทียนอี้สวมแว่นกันแดดเดินออกมาจากด่านตรวจคนเข้าเมือง รอยฟกช้ำที่มุมปากยังไม่จางไป ตรงขมับยังมีแผลถลอก แต่แม้จะเป็นอย่างนี้ เขาก็ยังคงเป็น

จุดรวมสายตาของผู้คนในโถงใหญ่ของท่าอากาศยาน
แน่นอนว่าที่ทุกคนมองเขาไม่ใช่เพราะแผลบนใบหน้า แต่
เป็นเพราะความสง่างามและความมั่นใจในตัวเองที่สะท้อน
ออกมาผ่านท่วงท่ากิริยาของเขา

จากนั้นพอเขายิ้มน้อยๆ แล้วช่วยคุณยายคนหนึ่ง
หิ้วกระเป๋าเดินทางไปส่งที่รถแท็กซี่อย่างกระตือรือร้น
สายตาที่จ้องมองเขาก็ยิ่งมากขึ้น ผู้หญิงหลายคนถึงขั้น
อยากเป็นแฟนของหนุ่มหล่อคนนั้นหรือไม่ก็อยากเป็น
คุณยายที่เขายื่นมือเข้าช่วย

ผู้ชายที่ทั้งหล่อและนิสัยดีแถมยังมีเงินแบบนี้...
ดูจากชุดสูทแบรนด์เนมที่เขาใส่อยู่ก็รู้แล้ว จะไปหาได้จาก
ที่ไหนอีก หาให้ตายก็ไม่เจอหรอก!

มีสาวๆ ใจกล้าหน้าตาดีหลายคนลากกระเป๋าเดินทาง
เดินเข้าไปหาเขาทันที คิดไม่ถึงว่าจะมีมารผจญโผล่มา
ตอนนี่เอง ไปเทียบที่ท่าหน้าตึ้นตะลึงและฉีกยิ้มกว้าง เขา
ยื่นสองมือออกไปและก้าวเร็วๆ เข้าไปหาสาวงามท่าทาง
เย็นชาที่ยืนอยู่กลางโถง

"หลัวอวิ้น..." มือเกือบจะแตะถูกสาวงามอยู่แล้วเชียว
แต่เธอกลับถูกคนดึงหลบไปข้างหลังอย่างกะทันหัน

ไปเทียบที่หัดมือกลับทัน ไม่งั้นเขาคงได้กอดผู้ชาย
แล้ว เขาไม่ได้ชอบผู้ชาย แถมยังเกลียดคนตรงหน้านี้ด้วย

28 หัวขโมยจำนนใจ

เขาทำหน้าที่บั้งมองกุเจียอย่างไม่สบอารมณ์และถาม
"นายมาทำอะไรที่นี่"

"ฉันพอใจ" กุเจียทำหน้าที่โสโห่หังและดึงหัววีน
มาใกล้ตัวมากยิ่งขึ้น

"เธอมารับฉันคนเดียวก็พอ ทำไมต้องพาหมอนี้
มาด้วย" ไปเทียนอี้เห็นมือกุเจียที่โอบเอวบางของหัววีน
อย่างเป็นเจ้าข้าวเจ้าของแล้วรู้สึกไม่ชอบใจนัก

"นายคิดว่านายไปดวงจันทร์หรือดาวอังคารมาละ ฉัน
ถึงต้องถ่อมารับนายที่สนามบินนะ" หัววีนเลิกคิ้วตอบ

"แล้วไม่งั้นเธอมาสนามบินทำไมละ"

"ฉันไปประชุมที่อเมริกาเป็นเพื่อนเจี๋ย เฟิงลงจากเครื่อง
จริงสิ ไปฮ่องกงคราวนี้สืบได้เรื่องอะไรบ้างหรือเปล่า"
หัววีนนึกคิดถึงสาเหตุที่ทำให้ไปเทียนอี้มาปรากฏตัวที่
สนามบิน

"ไม่มากไปกว่าข้อมูลที่หาอ่านได้จากในข่าวหรือ
นิตยสาร" พอพูดถึงเรื่องนี้ไปเทียนอี้ก็อารมณ์เสีย เขา
พูดพลางเดินไปยังประตูด้วยท่าทางเบื่อหน่าย

"หมายความว่าไง" หัววีนควงแขนกุเจียเดินตาม
อยู่ข้างหลัง

พอถึงนอกประตู ไปเทียนอี้เห็นคนขับรถของบลูสตาร์
ลงมาเปิดประตูให้จึงเข้าไปนั่งในรถอย่างไม่เกรงใจ หัววีน

กับกุเจี๋ยตามเข้ามา

"โซ่วว่าพวกเศรษฐกิจที่ถูกปล้นตั้งใจจะปิดบัง แต่พวกเขาไม่รู้จะบอกอะไรต่างหาก หมอนั่นเคลื่อนไหวรวดเร็วไม่ทิ้งร่องรอยไว้เลยสักนิด นอกจากของในกล่องนิรภัยที่หายไปคือๆ กับภาพวงจรปิดที่จับภาพเงาร่างเขาไว้ได้ โดยบังเอิญเมื่อคราวก่อน"

"ภาพวงจรปิดที่บันทึกได้แค่แวเดียวแล้วเขาไหวตัวทันทีเลยทำลายกล้องวงจรปิดทิ้งและภาพก่อนข้างม้วนนะ หรือ" หลัวอวิ้นถาม

"ยังจะมีภาพบันทึกอื่นอีกหรือ"

"โจรคนนั้นร้ายกาจทีเดียวนี่" กุเจี๋ยประศดประชันอย่างเยินชา รู้สึกดีใจไม่น้อยที่ไปเทียบอันัจนปัญญากับหัวขโมยคนนั้น

ไปเทียบอันัจนแล้วถลึงตาใส่กุเจี๋ยก่อนจะแค้นเสียงอย่างไม่สบอารมณ์นัก เขาสืบเรื่องของหัวขโมยคนนั้นเหนือแหบตาย แต่กุเจี๋ยกลับคอยพูดจาเสียดสีอยู่ข้างๆ

จะว่าไปที่ผ่านมาริชั้รักษาความปลอดภัยเดี่ยวโลด์บริการคุ้มครองคนเท่านั้น ไม่เคยบริการรักษาความปลอดภัยให้วัตถุสิ่งของมาก่อน ตามหลักแล้วจึงไม่น่าจะเคยข้องเกี่ยวกับหัวขโมยคนนั้น แต่สองปีก่อนเดี่ยวโลด์แหกกฎที่เคยมีมาโดยรับหน้าที่รักษาความปลอดภัยในงานอีลีแกนท์

30 หัวขโมยจ่านใจ

จิ๋วเวลรี่โชว์ คิดไม่ถึงว่าครั้งแรกที่รักษาความปลอดภัยให้
วัตถุจะเกิดปัญหาทันที

สร้อยหยกเขียวที่มีชื่อว่า 'ปีกแห่งปีศาจ' ซึ่งเป็น
จิ๋วเวลรี่ชิ้นเอกในงานหายไปอย่างไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ
ทั้งยังอันตรายกันไปท่ามกลางสายตาของพนักงานที่เฝ้าอยู่
วันที่สองที่พวกเขาเข้าไปในห้องจัดแสดงถึงได้รู้ว่าของถูก
ลักเปลี่ยนไปแล้ว ดังนั้นจึงรีบนำภาพจากกล้องวงจรปิด
ของคืนแรกออกมาดู ตอนแรกยังหาไม่พบว่าสร้อยถูก
ขโมยไปเมื่อไร สุดท้ายไปเทียบนิ้วดูภาพจากกล้องวงจรปิด
ซ้ำๆ อยู่หลายรอบถึงได้พบว่าสร้อยหยกเขียวที่ในวินาที
ก่อนยังอยู่ วินาทีถัดไปกลับถูกสลักสับเปลี่ยนซะแล้ว

เวลาเกิดเหตุคือตอนสี่ทุ่ม ลิบนาที่หลังจากผู้ชม
ออกจากห้องจัดแสดงไปแล้ว สร้อยหยกเขียวที่จัดแสดง
อยู่ในตู้โชว์ถูกลักเปลี่ยนเป็นของลอกเลียนแบบฝีมือ
ประณีตอย่างกะทันหันและแปลกพิลึกภายใต้ดวงตา
ทั้งหกของพนักงานรักษาความปลอดภัยสามคนที่เฝ้าดูอยู่
ในห้องจัดแสดง

ปัญหาอยู่ที่ในช่วงเวลาลิบนาที่นั้นไม่มีใครเข้าออก
ห้องจัดแสดงเลย และสองคนสุดท้ายที่ออกจากห้อง
จัดแสดงพร้อมกันคนหนึ่งคือเจ้าหน้าที่ของเดย์ไลต์
อีกคนคือพนักงานรักษาความปลอดภัยของบลูสตาร์

ทั้งประวัติการทำงาน อุปนิสัย และฐานะทางการเงินของทั้งสองไม่มีปัญหาเลย ข้อสันนิษฐานที่ว่าสองคนนี้จะชินชโหมยเสียเองสามารถตัดทิ้งไปได้ ดังนั้นเดย์โลด์จึงสืบหาในทิศทางอื่น ผลสุดท้ายเสียเวลาอยู่นานก็ยังไม่พบว่ามีใครขึ้นกันแน่ ภายหลังไปเทียบชื่อเสียเวลาอยู่หนึ่งวันหนึ่งคืนจึงพบว่าภาพจากกล้องวงจรปิดถูกแก้ไขเปลี่ยนแปลง

ช่วงเวลาของชโหมยคือวันที่สิบเดือนสิบเอ็ด แต่ภาพวงจรปิดที่พวกเขาดูกลับเหมือนภาพวงจรปิดของวันที่เก้าเดือนสิบเอ็ดในช่วงเวลาสี่ทุ่มตรงถึงสี่ทุ่มสิบนาที เบียด พุดอีกอย่างก็คือภาพวงจรปิดที่พวกเขาดูไม่ได้ถ่ายทอดภาพเหตุการณ์จริงในสถานที่เกิดเหตุ แต่เป็นภาพเหตุการณ์ความยาวสิบนาทีที่ถูกตัดต่อเตรียมไว้ก่อนแล้ว หัวชโหมยคนนั้นแอบเข้าไปในห้องรักษาความปลอดภัยตั้งแต่วันที่เก้าและแก้ไขเวลาในภาพวงจรปิดของวันที่เก้าตอนสี่ทุ่มให้เป็นวันที่สิบตอนสี่ทุ่ม ภาพจากกล้องวงจรปิดจึงกลายเป็นของวันที่สิบ และเนื่องจากเป็นช่วงเวลาสั้นๆ เพียงสิบนาที ทำให้ไม่มีใครพบว่าเวลาในภาพวงจรปิดของวันที่เก้าผิดไป

นักโจรกรรมคนนั้นก็อบปีภาพวงจรปิดของวันที่สิบ ซึ่งความจริงบันทึกเสร็จตั้งแต่วันที่เก้าไว้หนึ่งชุด จากนั้น

32 หัวขโมยจำนนใจ

วันที่สิบตอนเข้าไปในห้องจัดแสดงค่อยตัดต่อภาพในกล้องวงจรปิดให้กลายเป็นภาพเหตุการณ์ที่เขาทำเตรียมไว้ก่อนแล้ว ต่อจากนั้นเขาก็สามารถขโมยสร้อยหยกเขียวเส้นนั้นไปได้อย่างสบายใจ

ทุกคนที่ดูภาพจากกล้องวงจรปิดล้วนฟังความสนใจไปที่บันทึกของวันที่สิบ ไม่มีใครสนใจว่าภาพวงจรปิดของวันที่เก้าในช่วงเวลาสี่ทุ่มถึงสี่ทุ่มสิบนาทีเวลาที่ปรากฏกลับเป็นวันที่สิบ ประกอบกับแม้ภาพวงจรปิดในวันที่สิบตอนสี่ทุ่มสิบนาทีจะกระตุกเล็กน้อย ทว่าทุกคนล้วนคิดว่าตัวเองมีความสามารถ ไม่มีใครรู้สึกถึงความผิดปกติ ถึงได้ถูกหัวขโมยคนนั้นปั่นหัวเล่น

ความจริงแล้วตอนสี่ทุ่มก่อนที่พนักงานรักษาความปลอดภัยจะออกไป สร้อยเส้นนั้นยังอยู่ เขาสลับเปลี่ยนสร้อยอย่างง่ายดายนอนที่ทุกคนออกจากห้องจัดแสดงแล้ว จากนั้นค่อยหลบหนีไป แต่เนื่องจากทุกคนเชื่อก้องวงจรปิดมากเกินไปทำให้ไม่พบความผิดปกติ

หากไม่ใช่เพราะไปเทียบอันี่งดูภาพวงจรปิดนั้นซ้ำๆ และพบว่าแสงสะท้อนของสร้อยตอนก่อนและหลังสี่ทุ่มสิบนาทีไม่ค่อยเหมือนกันนัก คดีนี้คงจะกลายเป็นคดีที่ค้างคา

หลังค้นพบเรื่องนี้ เขารีบกลับไปตรวจดูสายไฟ

ของกล้องวงจรปิดในที่เกิดเหตุและพบว่า มีร่องรอยการ ถูกดัดแปลงแก้ไข ทำให้เขายิ่งมั่นใจในวิธีการทำงานของ หัวขโมยคนนี้

ตาเผ่ามอบหมายคดีนี้ให้เขาเป็นผู้รับผิดชอบ ดังนั้น เขาถึงได้สืบเรื่องของหัวขโมยผู้นี้อย่างยากลำบาก

ก่อนการจัดแสดงมีข่าวลือออกมาว่า นักโจรกรรม เลื่องชื่อคนหนึ่งที่มีฉายาว่า 'เซียนโจรกรรม G' จะลงมือ ในงานอีลีแกนซ์จิวเวลรี่โชว์ แม้จะยังไม่แน่ใจว่าเป็นฝีมือ ของหมอนี่หรือเปล่า แต่ก็ดีกว่าไม่มีเบาะแสอะไรเลย

ด้วยเหตุนี้ไปเทียบอึ้งจึงเริ่มสืบหาข้อมูลของเซียน โจรกรรม G คิดไม่ถึงว่าสืบไปสืบมาจะใช้เวลาถึงสองปี แถบ ยังได้เบาะแสมาไม่เท่าไร ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องจับตัวเขา

คราวนี้พอได้ข่าวว่าเซียนโจรกรรม G ก่อคดีใน ช่องกงไต้หวันหลายคดี เขาจึงบินไปฮ่องกงเพื่อดูว่าจะได้เบาะแส ใหม่ๆ เพิ่มเติมหรือไม่ แน่نونว่าผลสุดท้ายยังคงไม่มีอะไร คืบหน้า

ฝนกำลังตก

สายฝนหนาวเหน็บ เย็นเยียบ เล็กบางเหมือน เส้นไหมที่เรีงระบ่าอยู่กลางอากาศก่อนจะร่วงลงมา

เมืองสี่เทาหม่นกับท้องฟ้าสี่เทาหม่น แต่ฉู่หนึ่ง

34 หัวขโมยจำนนใจ

กลับอารมณ์ดีทีเดียว เพราะในที่สุดบรรดาผู้อาวุโสข้างบน ก็ยอมถอยทัพ เช้าวันนี้พวกเขา กับบรรดาหูตากลุ่มนั้นจาก ไปอย่างเอิกเกริกแล้ว

เธอฟังเสียงฝนพลางเก็บกวาดห้องพักที่มาอาศัย อยู่ในช่วงหลายวันนี้อย่างละเอียดรอบคอบ หยิบของ ทุกอย่างกลับคืนที่เดิม

เมื่อมั่นใจว่าของทุกอย่างวางอยู่ในตำแหน่งเดิม เหมือนตอนที่เธอเข้ามาแล้ว เธอกวาดตามองอีกรอบและ พยักหน้าให้กับผลงานชิ้นเอกของตัวเองอย่างพึงพอใจ

ไขไก่ที่ใช้ไปเต็มครบแล้ว บะหมี่ที่ใช้ไปเต็มครบแล้ว อุปรกณ์ล้างหน้าแปรงฟันที่ใช้ไปเต็มครบแล้ว ชยะที่เธอ สร้างขึ้นมาก็ขนไปทิ้งตั้งนานแล้ว กล้องดูดาวถูกวางกลับคืน ที่เดิม หนังสือกับนิตยสารถูกวางกลับตำแหน่งเดิม กรรไกร เข็มด้าย ปากกา ลูกกลิ้ง และของเบ็ดเตล็ดอื่นๆ ก็จัดการ เรียบร้อยตั้งแต่ตอนที่เธอใช้งานมันเสร็จ เสื้อผ้าที่ยืมมาจาก เขาซักกรีดเรียบร้อยและแขวนกลับไป ในตู้เสื้อผ้าดั้งเดิม

เธอมองเสื้อผ้าในตู้อย่างพึงพอใจ ทันใดนั้นพลัน รู้สึกว่ามีบางอย่างไม่ค่อยลงตัว เวลานี้เองเธอได้ยินเสียง คนใช้กุญแจไขเปิดประตู หูไฉนเป็นหนึ่งในพรสวรรค์ของการ เป็นขโมยของเธอ

ผู้หญิงตัดสินใจปิดประตูตู้เสื้อผ้าและวิ่งออกไปยัง

ห้องรับแขกทันใด หนึ่งวินาทีก่อนที่ประตูจะเปิดออก เธอวิ่งกลับไปที่ระเบียง ปีนขึ้นผนังก่อนจะกระโดดขึ้นไปข้างบน มือเล็กโหนรางใต้ระเบียงห้องของตัวเองไว้พลางออกแรงพลิกตัวขึ้นไปบนผนังระเบียงชั้นยี่สิบอย่างง่ายดาย

ไปเทียบอันี่เปิดประตูเข้ามาอย่างเหนื่อยล้า คิดแต่อยากจจะล้มตัวนอนลงบนเตียงให้สบาย แต่หางตากลับเหลือบเห็นที่นอกระเบียงเหมือนมีบางอย่างแวบผ่านไป เขาเพ่งมองอีกครั้งด้วยความสงสัย แต่กลับไม่เห็นอะไร บ้าชิบ เขาคงจะเหนื่อยเกินไป

ชายหนุ่มเล็กคิ้วและส่ายหัว กระจุกเนกไทที่คอออก และหมุนตัวเดินเข้าไปในห้องน้ำ

คูหนึ่งที่อยู่โหนอยู่นอกระเบียงชั้นยี่สิบทั้งตัวใช้มือข้างหนึ่งเกาะผนัง มืออีกข้างคว่ำรองเท้าแตะที่เกือบจะร่วงลงไปเอาไว้ พอได้ยินเสียงเขาปิดประตู เธอจึงกล้าขยับตัวต่อและพลิกตัวกลับเข้าไปในระเบียงชั้นยี่สิบ

เกือบแยะแน่ะ เธอเกือบพลาดเพราะตัวเองแล้ว

คูหนึ่งเดินเข้าไปในห้อง ถ้าเธอตกตึกตายเพราะรองเท้าแตะคู่นี้ เธอคงตายตาไม่หลับ

พอเธอถือรองเท้าแตะเดินเข้าห้องถึงนึกคิดขึ้นได้ว่ารองเท้าแตะคู่นี้เป็นของผู้ชายชั้นล่าง แยะชะมัดเลย!

อาศัยช่วงที่หมอนั้นกำลังอาบน้ำ คูหนึ่งเอารองเท้าแตะ

36 หัวขโมยจำนนใจ

กลับไปวางไว้ที่เดิมอย่างว่องไว ทั้งยังไม่ลืมติดผ้าขนหนูไปด้วยหนึ่งผืนเพื่อเช็ดน้ำฝนที่หยดจากตัวเธอลงบนพื้นให้สะอาด ถือเป็นโอกาสเช็ดรองเท้าแตะคู่ นั้นให้แห้งด้วย จากนั้นค่อยหันกลับไปขึ้นมาข้างบน

คราวนี้ไม่น่าจะมีปัญหาอีกแล้วนะ

ผู้หญิงลืมหิ้วตัวลงนอนบนเตียงหลังใหญ่ที่บรรดาผู้อาวุโสสั่งให้คนส่งมาพลงพนลมหายใจออกมาแรงๆ

เธอเอียงคอมองสายฝนชุกชิว่นอกหน้าต่าง นึกขึ้นได้ว่าไม่รู้ใครกันที่บอกว่า...วันฝนตกคือวันแห่งการนอน

ตอนนี้เธอสามารถนอนหลับได้อย่างสบายใจแล้ว ไม่มีผู้อาวุโสที่น่าเบื่อ ไม่มีปัญหามากวนใจ แค่หลับให้สบายใจเท่านั้นเอง

อืม บางทีการนอนอาจจะเป็นหนึ่งในสิ่งดีๆ ที่พระเจ้าคิดค้นขึ้น

หนึ่งวินาทีก่อนจะหลับ เธอคิดแบบนี้

'แบล็กแองเจิล' เพชรสีดำมูลค่ามหาศาล
เป็นที่ต้องการของทุกคน... โดยเฉพาะ 'เขียนใจกรรม G'

ใครจะไปรู้ล่ะว่าเด็กสาวผมสั้นกุด
ดวงหน้ารูปไข่ขาวซิด ปากเล็กสีชมพู
ตัวไม่สูงมากคนนี้จะเป็นยอดนักใจกรรมไปได้...
ขนาด 'ไปเทียนอี' ที่ว่าเก่งกาจ
อยู่ใกล้ชิดเธอแทบจะตลอดเวลาแบบนี้ยังไม่รู้เลย
ไม่รู้ขนาดที่ว่า 'จู่หนึ่ง' อาศัยอยู่ที่ห้องเช่ามาเป็นอาทิตย์
แถมยังแอบลงมาขโมยอาหารกินก็ตั้งหลายมื้อ...
เฮ้อ เขาเป็นอะไรไปเนี่ย... ไม่สมกับที่เป็นลูกชายตาเต๋มา
เจ้าของบริษัทระดับโลกความปลอดภัยเคย์ไลต์เลย
เขาไม่รู้ว่าเธอเป็นเขียนใจกรรมที่ตัวเองตามล่า
แถมยังตามคิดเป็นเงาคอยดูแลเอาใจใส่เธออีก...
ละเหยใจกับนายคนนี้จริงๆ!

Jamsai Customer Care

ดูแลนักอ่านด้วยใจ
โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com

นวนิยายรัก

ISBN 978-616-06-1684-8

ราคา 99 บาท